

Arrest

nr. 104 077 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 17 januari 2013 houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 14 januari 2013 een derde asielaanvraag in. Het Bestuur weigerde op 17 januari 2013, onder een bijlage 13^{quater}, die asielaanvraag in overweging te nemen. Het betreft de bestreden beslissingen.

“Overwegende dat betrokkene op 04.01.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.04.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ kreeg. Overwegende dat op 18.08.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep vernietigde. Overwegende dat op 16.12.2011 het CGVS een nieuwe beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ nam. Overwegende dat op 03.05.2012 de RvV deze nieuwe beslissing in beroep

bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 19.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende die op 07.09.2012 van het CGVS een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 28.12.2012 de RVV deze beslissing in beroep bevestigde.

Overwegende dat betrokkene op 14.01.2013 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste en tweede asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kregen.

Overwegende dat betrokkene ter staving van deze vluchtmotieven een oproepingsbrief voorlegt. Overwegende dat betrokkene zowel bij zijn eerste als zijn tweede asielaanvraag oproepingsbrieven voorlegde en deze asielaanvragen desalniettemin negatief werden afgesloten. Overwegende dat het CGVS bij betrokkene tweede asielaanvraag oordeelde dat er ernstige aanwijzingen waren om de authenticiteit van de toen voorgelegde oproepingsbrieven in twijfel te trekken.

Overwegende dat betrokkene verder een brief van zijn moeder gericht aan de Belgische autoriteiten voorlegt. Overwegende dat deze brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont en bijgevolg bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd.

Overwegende dat betrokkene tevens een kopie van een brief van een Dagestaanse advocaat voorlegt, alsook een Nederlandse vertaling hiervan. Overwegende dat ook deze brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat het hier bovendien gaat om een kopie en een kopie niet toelaat de echtheid van een document te controleren.

Overwegende dat betrokkene verklaart dat zijn broer omwille van betrokkene problemen werd geslagen. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan een medisch attest voorlegt, waarin staat dat betrokkene op de afdeling traumatologie van een ziekenhuis werd behandeld, alsook een Nederlandse vertaling hiervan. Overwegende dat dit attest geen informatie bevat over de feitelijke omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen en wie de verwondingen zou hebben toegebracht. Overwegende dat betrokken dan ook niet kan staven dat zijn broer zou zijn geslagen omwille van betrokkene problemen.

Overwegende dat het CGVS bij betrokkene tweede asielaanvraag oordeelde dat in de Russische Federatie iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

Overwegende dat betrokken een envelop voorlegt waarin hij bovenstaande documenten zou hebben ontvangen. Overwegende dat deze envelop enkel bewijst dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen...

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

"Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 52 en 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de Rechten van verdediging, onder meer art. 6 EVRM. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en manifeeste appreciatiefout. Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn. De bestreden beslissing stelt het volgende: (...). Verzoekers kunnen met deze argumentatie niet akkoord gaan.

1. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie suggereert immers dat de door verzoekers voorgelegde oproepingsbrief niet authentiek zou zijn. Als redenering dewelke achter deze suggestie schuilgaat, wordt verwezen naar het feit dat er bij een vorige asielaanvraag ernstige aanwijzingen zouden zijn geweest om de authenticiteit van de toen voorgelegde oproepingsbrieven in twijfel te trekken. Los van het feit dat ernstige vragen dienen te worden gesteld aangaande de zogezegde aanwijzingen van een gebrek aan authenticiteit bij de in de vorige asielaanvraag neergelegde oproepingsbrieven, dienen de stukken neergelegd in het kader van de

huidige asielaanvraag uiteraard apart onderzocht te worden. Zeker als men weet dat het stuk in kwestie een oproeping betreft, uitgaande van de lokale autoriteiten, wordt al gauw duidelijk wat het belang van dit stuk en de bewijswaarde ervan is. Het gaat dan ook niet op om zonder een degelijke bestudering een dergelijk nieuw stuk zomaar opzij te schuiven. De handelwijze van verwerende partij houdt dan ook een schending in van de hierboven vermelde wetsartikelen, minstens dient te worden vastgesteld dat het een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft.

2. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt daarnaast dat de brief van de moeder van eerste verzoeker evenals het schrijven van de Dagestaanse advocaat van eerste verzoeker een gesolliciteerd karakter zouden vertonen en bijgevolg bezwaarlijk als een nieuw element kunnen worden beschouwd. Deze redenering kan niet aanvaard worden. Immers doen de beweringen van verwerende partij geen afbreuk aan de inhoud en integriteit van de door verzoekers voorgebrachte stukken. Zo stelt de advocate van eerste verzoeker onder meer: "Tijdens het onderzoek alsook de rechtszaak werd er druk uitgeoefend op zowel de slachtoffers als de getuigen. In 2009-2010 na de rechtszaak zijn D. I.E. en zijn moeder D. M. M. meermaals bij mij geweest en vertelden dat D. I.E. onwettig werd meegenomen naar de OVD. Ik gaf ze mondeling advies over hoe ze moesten handelen en indien er een aanklacht zou gebeuren, kunnen ze van mijn diensten gebruik maken. Het is mij bekend dat D. I.E. eind 2010 Rusland heeft verlaten en na zijn vertrek is zijn moeder meermaals bij mij geweest voor juridisch advies. Ze zei dat de politiemannen van de OVD haar bezoeken en dagvaardingen brengen opdat hij zou opdagen in de OVD." Men kan deze getuigenis van een betrouwbare bron niet zonder gevolg klasseren louter en alleen omdat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat deze een "gesolliciteerd karakter" zou vertonen. Daarnaast stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat de brief van de Dagestaanse advocaat van eerste verzoeker een kopie betreft waardoor men de echtheid van het document niet zou kunnen controleren. Echter dient te worden vastgesteld dat het bewuste document hoegenaamd geen kopie betreft. Het gaat immers om een door de advocaat geschreven verklaring dewelke onderaan ook gehandtekend is door die advocaat. Men kan bijgevolg de vraag stellen wat er meer van de advocaat in kwestie kan verwacht worden om de authenticiteit van zijn document te bewijzen. Het gaat dan ook niet op om het door verzoekers voorgebrachte stuk als een niet-ter zake doende kopij te bestempelen, daar waar het overduidelijk een uiterst relevante getuigenis in origineel betreft. Door dit wel te doen schendt de verwerende partij de hierboven vermelde wetsartikelen en beginselen.

3. Verzoekers brengen eveneens een medisch getuigschrift voor betreffende de broer van eerste verzoeker ter staving van het feit dat deze door de autoriteiten in elkaar werd geslagen omwille van de problemen die eerste verzoeker ervaart. Uit dit attest blijkt dat de broer in de traumatologische afdeling van het Centraal Stadsziekenhuis werd opgenomen naar aanleiding van een zwaar traumatisch hersenletsel-hersenschudding met vegetatieve gevolgen evenals een meervoudige ribbenbreuk. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in zijn beslissing van weigering tot in overwegingname dat dit attest geen informatie bevat over de feitelijke omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen en wie de verwondingen zou hebben toegebracht. DVZ besluit daaruit dat eerste verzoeker dan ook niet zou kunnen staven dat zijn broer is geslagen omwille van de problemen van eerste verzoeker. Deze redenering kan niet gevolgd worden. Immers dient men zich de vraag te stellen wat verzoekers nog meer kunnen doen om dit te staven. Het enige wat zij als absoluut sluitend bewijs zouden kunnen voorbrengen is een verklaring van de autoriteiten in kwestie zelf die stellen dat zij de broer van eerste verzoeker in elkaar hebben geslagen omwille van de problemen van laatstgenoemde. Dit kunnen zij om voor de hand liggende redenen uiteraard niet voorbrengen en het zou dan ook absurd zijn zulks van verzoekers te verwachten. Bijgevolg brengen zij voor wat zij kunnen, zijnde een medisch getuigschrift van de broer waaruit de ernst van diens verwondingen blijkt. Dit document, in samenhang gezien met de andere neergelegde stukken en feitelijke gegevens uit de zaak waaromtrent geen betwisting is, toont dan ook afdoende aan wat er met de broer van eerste verzoeker is gebeurd en dat dit gebeurde net omwille van de problemen van eerste verzoeker. Door deze gegevens te miskennen, schendt de verwerende partij de hierboven vermelde wetsartikelen en beginselen.

4. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende: "Overwegende dat het CGVS bij betrokkenes tweede asielaanvraag oordeelde dat in de Russische Federatie iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren." Weerom houdt verwerende partij zich alzo bezig met het louter meedelen van zaken zonder deze ook maar enigszins uit te werken. Op deze wijze onthoudt de Dienst Vreemdelingenzaken zich van het werkelijke argumenteren van haar beslissing en blijft zij steken bij pure mededelingen zonder meer dewelke men maximaal als insinuaties zou kunnen beschouwen. Dat dit een inbreuk inhoudt van de motiveringsplicht waarnaar hierboven verwezen werd, staat dan ook buiten kijf.

5. Tenslotte stelt de Dienst Vreemdelingenzaken: "Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin

van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980." Verzoekers kunnen zich dan ook hoegenaamd niet scharen achter deze conclusie van verwerende partij. Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekers net volgende nieuwe stukken neerleggen:

- Een oproepingsbrief
- Een getuigschrift van hun advocaat in hun land van herkomst
- Een medisch getuigschrift omtrent de uiterst ernstige verwondingen dewelke de broer van eerste verzoeker opliep
- Een getuigschrift van de moeder van eerste verzoeker

De inhoud van deze stukken wordt nergens in de beslissing van DVZ ter dege betwist. Daarnaast betwist verwerende partij ook nergens dat deze stukken nieuw zijn, ze werden immers nooit eerder voorgelegd, noch bij DVZ, noch bij het CGVS, nog bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en werden pas verkregen na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin verzoekers ze hadden kunnen aanbrengen. Aldus maken deze stukken, zeker in combinatie met de reeds eerder voorgebrachte stukken, duidelijk dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. Daarbij dient nogmaals te worden opgemerkt dat de feiten zoals deze verzoekers zijn overkomen in hun land van herkomst en zoals zij deze reeds meermaals hebben uitgelegd en gekaderd t.o.v. de asielinstanties op geen enkel moment betwist werden, doch net werden erkend. Het moge dan ook duidelijk zijn dat deze weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag van verzoekers absoluut niet door de beugel kan en op geen enkel zinnig argument kan worden gestoeld. Er dient bijgevolg te worden besloten dat verwerende partij in deze ernstig is tekort geschoten en de hierboven vermelde wetsartikelen en beginselen duidelijk heeft geschonden. De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden, gelet op de voorgaande redenen."

2.2. Verzoekers betogen dat de verwerende partij heeft nagelaten de stukken neergelegd in het kader van de asielaanvraag apart te onderzoeken.

Als nieuwe gegevens bij meervoudige asielaanvragen kunnen worden beschouwd, alle gegevens die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin de asielzoeker ze had kunnen aanbrengen.

Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan. De stukken die thans worden voorgelegd kunnen weliswaar "nieuw" zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoekers maken niet aannemelijk dat die betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)"

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de verwerende partij toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.840).

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit volgt dat gegevens die aanleiding kunnen geven tot een onderzoek ten gronde van een tweede of volgende asielaanvraag, steeds:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De elementen die verzoekers in hun derde asielaanvraag hebben aangebracht, namelijk een oproepingsbrief, een brief van eerste verzoekers moeder, een document van een Dagestaanse advocaat en een medisch attest aangaande eerste verzoekers broer, kunnen weliswaar "nieuw" zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar verzoekers maken niet aannemelijk dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van hun eerdere asielaanvragen. *In casu* hebben alle "nieuwe" aangehaalde elementen betrekking op de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot de eerste asielaanvraag en die definitief afgesloten werd met een weigeringsbeslissing van de Raad met arrest nr. 80.540 van 27 april 2012 waarbij de authenticiteit van dergelijke oproepingsbrieven in twijfel werd getrokken. Verder leggen verzoekers eveneens een kopie van een brief van een Dagestaanse advocaat voor evenals een brief van eerste verzoekers moeder waarvan in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat ze een gesolliciteerd karakter vertonen. Dergelijke documenten kunnen door om het even wie op om het even welk ogenblik en op eenvoudige vraag van een partij worden opgesteld ter ondersteuning van een asielaanvraag. Daarnaast haalt eerste verzoeker het medisch attest van zijn broer aan, die omwille van verzoekers problemen geslagen zou zijn geweest, doch dit attest geeft geen informatie over de feitelijke omstandigheden waarin de verwondingen werden opgelopen evenals wie de verwondingen zou hebben toegebracht.

Bovendien wordt vastgesteld dat alle door verzoekers aangehaalde problemen reeds behandeld en besproken zijn geweest bij hun eerdere asielaanvragen en zij na de tweede asielaanvraag ook niet zijn teruggekeerd naar hun land van herkomst.

Verzoekers tonen de ingeroepen schendingen niet aan.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, *Maaouia c. Frankrijk* (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde nieuwe elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen. De bestreden

beslissingen gaan aldus in op de door verzoekers aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekers die motieven kennen, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

In de mate dat zij de motieven van de bestreden beslissingen inhoudelijk aanvechten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, wenst verwerende partij op te merken dat dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid en dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC